

כשטיפרה הבת לאביה ר' שמואל את דברי הצדיק אמר לה הוא למד זאת מן התורה, מן הנביאים ומן הכתובים. מן התורה, דכתיב "ותצחק שרה בקרבה", מהנביאים דכתיב 'רני עקרה לא ילדה', כי על העקרה אשר לא ילדה לשמוח ברננה ואז תושע מצרתה. ומן הכתובים – "מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה".

עוד רמז יש לומר, הבבא מאיר זת"ב היה אומר לחשוכי בנים, שאם ירצו לזכות לזרע של קיימא ינהגו בשפלות וענוה, ורמז את זה במה שכתוב: "שבשפלנו זכר לנו...", אם תהיה ענוה אז בן זכר לנו.

וזהו שנאמר "והיה עקב תשמעון" שמתנהגים כמו "עקב" בענוה ושפלות זוכים ל'ולא יהיה לך עקר ועקרה'.

ויש לתת טעם בזה, על פי המעשה המפורסם על יהודי שבא להתברך אצל רבי חיים קנייבסקי שליט"א ששנים רבות ממתין הוא לילד, הציץ לו רבי חיים לחפש מישהו שפוגעים בו והוא מבליג ושותק, ותבקש ממנו ברכה. וכך הוה, שהוא נפגש עם שני שכנים שרבו בניהם ופנה אל אחד מהם והתחנן בפניו שלא יענה לשכן שפגע בו, ולאחר מכן ההוא בירכו והוא נושע.

וההסבר בדבר, משפט של מעלה הוא כעין משפט של מטה, כאשר הקב"ה רוצה לתת שפע לאדם, הוא עורך לו משפט האם הוא ראוי לשפע זה או לא, ועומדים סניגורים מצד אחד ומשטינים מצד שני, ואז כפי זכויותי מכריעים. וחייב הקב"ה לתת סיבה וטעם בפני בית הדין, מדוע ראוי אדם זה לקבל את השפע.

אולם פעמים שיש הנהגה מיוחדת אצל בורא עולם "מי כמוכה באלים ה' - מי כמוכה באלמים" (גיטין נו:). כלומר, בורא עולם עושה עצמו כאילם ומוריד שפע ללא הסבר וטעם, והאדם מקבל אף שאינו ראוי לכך.

וכאשר יהודי נפגע וצוועקים עליו ומשמיצים אותו, ובכל זאת הוא שותק ומבליג ועושה עצמו כאילם, הרי שבזה הוא מעורר שגם בשמים ינהגו כן והקב"ה עושה עצמו כאילם ומוריד שפע ללא טעם וסיבה.

נמצא, כי המשפיל עצמו ומתנהג בענוה, ייקל עליו לשתוק ולהבליג כאשר משמיצים אותו, ובהו יוכל לעורר הנהגה מיוחדת זו של "מי כמוכה באלמים".

בספר עוד יוסף חי על הצדיק הנסתר חכם יוסף דיין זצ"ל מובא בשם הצדיק הנסתר רבי אברהם אהרונביץ ז"ע שלימוד בקביעות בפירוש אור החיים הק' על התורה מסוגל לפקידת עקרות. והיו מן הצדיקים שאמרו, שיש איזה קטע בפירוש אור החיים בפרשת אמור שמסוגל לזרע של קיימא ויש מן הצדיקים שאמרו שלימוד דבריו של אור החיים הקדוש בעינין יציאת מצרים בליל הסדר הוא סגולה לבנים.

ונראה לומר טעם בזה, כתב בספר רגל ישרה (מערכת כ' אות לד) כה"ת הוא שם השמיני מע"ב שמות ומסוגל להנצל מאדם רע להמכין אותו ויש לכון אותו ב"ובא לציון גואל" בסו"ת הפסוק: כי לא עזבת דורשיך הו"ה והמכין אותו שם ניצול באותו יום מאדם רע. כוונת האריז"ל. ובה השם הרג משה את המצרי שהוא אדם רע דקליפה ונרמז בתורה למה תכ"ה רעך שמות ב' והשיב הלהרנגי אתה אומר שחשב שאומר זה השם להרגו כאשר הרג בו את המצרי. וכו'.

ומסיים: ושם זה מסוגל לפקידת עקרות להריון ונרמז בפסוק הנ"ך ה"ה ויולדת ס"ת השם הנ"ל קבלתי ומסוגל שלא תפיל אשה פרי בטנה. ע"כ.

וכתב החיד"א בספרו חומת אנך (תהילים פרק ק"נ) ש"משיח בן דוד" בגימטריא שם קדוש כה"ת. ומכיון שהאור החיים הקדוש היה בו נשמת משיח בן דוד לכן לימדו תורתו מסוגל להיפקד בזרע של קיימא.

הסיפור התרחש במשפחתו של הגאון רבי פנחס שרייבר זצ"ל. מדי יום היתה הרבנית יוצאת לעבודתה כגוננת, מביתה ברחוב חזון איש, בסביבות 7:30, ולצורך הטיפול בילדיה שלה – הגיעה מטפלת בסביבות השעה 8:00, ובמחצית השעה הזו שבין לבין היה הגר"פ שרייבר משגיח על הילדים, עד צאתו לכולל פוניבז'.

המטפלת לא היו לה ילדים! הדבר הטריד את מנוחתה וגזל ממנה את שמחתה.

ביום מן הימים הצליחה המטפלת של משפחת שרייבר להתקבל לתור אצל אחד מגדולי הרופאים. הביקור נקבע רק לעוד כמה חודשים, וברור היה לה מראש שבאותו יום היא לא תוכל להגיע ולטפל בילדים. בהגיע התאריך הנכסף, אירע לה 'קָצָר' לא פשוט. המטפלת היתה כל כך נרגשת, עד ששכחה להודיע ביום האתמול לרבנית שרייבר שמחר אין באפשרותה להגיע, בגלל הביקור אצל הרופא.

השעה היתה כבר 7:50 בבוקר, וגם אם היתה המטפלת רוצה להודיע עכשיו, לא היה ביכולתה לעשות זאת, כיון שהרבנית כבר יצאה לעבודתה בגן, ורק הגר"פ היה בביתו. המטפלת נכנסה לדילמה עצומה. אם היא לא תגיע לבית משפחת שרייבר, ייאלץ הגאון להישאר בבית ולהתבטל מלימודו הקבוע בכולל פוניבז'. מאידך, היא

יכולה לבטל את התורה! ברם, התורה הזו אצל הרופא היה כל כך יקר וחשוב לה, ונקבע לפני כל כך הרבה זמן; איך אפשר לבטלו? הרי היא תלתה בו כל כך הרבה תקוות! ועכשיו אם תודיע על ביטולו, תיאלץ להמתין לפחות שנה תמימה עד לקביעת תור חדש! מה עושים? התלבטות כה קשה וסבוכה!

אותה מטפלת החליטה שהיא לא תגרום בשום אופן ביטול תורה להגאון בעל הבית. היא תבטל את התורה לרופא, ותגיע בזמן לבית משפחת שרייבר, יהיה מה שיהיה! המטפלת אמרה לאחר מכן, שלמרות שידעה שגם אם הגר"פ יישאר בבית, הוא לא יתבטל מלימודו, אלא יישב וילמד, אבל ברור שאיכות הלימוד עלולה לרדת במקצת, וגם את זה רצתה המטפלת למנוע בכל מחיר. וכך עשתה.

מי שראה אותה באותו בוקר מגיעה כהרגלה לבית המשפחה, לא ידע על מה ויתרה אשה זו בהחלטתה הנועזת! אבל הקב"ה ידע גם ידע! וגם לו היה מה לומר!

המטפלת קבעה תור נוסף אצל הרופא ההוא, לשנה הבאה... אלא שהתור לא מומש, כיון שעד אז ילדה האשה בן זכר בשעה טובה, וזאת לאחר שנים רבות של עקרות.

לאחר הלידה, התעוררו שוב קשיים בהמשך הדרך, ובמשך שנים היא לא הצליחה ללדת פעם נוספת. היא קבעה תור אצל הרופא הבכיר ההוא, וניסתה גם אצל רופאים אחרים, אבל אף אחד לא הצליח להושיעה. היא נשארה עם בן אחד ויחיד שנולד לה רק לאחר הווייתור הקשה שעשתה בבוקר הגרולל ההוא! הבן שנולד לה גדל וצמח בדרך התורה, ודור ההמשך שלו מורכב כבר מילדים ונכדים רבים בלעה"ר, שכולם הולכים בדרך התורה והיראה. וזה כל חלקה בעולמה של האשה הצדקנית ההיא, שאגב מתגוררת ברמת אלחנן, ולפני כמה שנים אירע לה נס נוסף, שניצלה ממחבל אכזרי שהתנפל עליה בתחנה המרכזית בירושלים.

סיפור נוסף שסיפר הרב לוינשטיין שליט"א: "סיפרתי פעמים רבות את הסיפור על אותו זוג שלא היו להם ילדים במשך עשרים שנה. הם התגוררו בחו"ל, והחליטו לעלות לארץ ישראל, שכפי שמובא ברש"י, הישיבה בה היא סגולה לבנים. עם זאת, לאחר שלוש שנים נוספות של ישיבה בארץ – לא חל שום שינוי במצבם".

"ידיד מחו"ל, שפגש בהם והתעניין בשלומם, ושמע מפייהם כי הם עדין מצפים, מתפללים ומקווים לישועה, אמר להם: 'די לכם להצטער! אם במשך עשרים ושלוש שנים לא נפקדתם – כבר לא יהיו לכם ילדים... יש הרבה זוגות בלי ילדים שממשיכים לחיות... יש עוד מצוות בתורה שאפשר לקיים..."

"כשחזר הידיד לחו"ל וסיפר לאשתו על כל השיחה, היא גערה בו: 'מדוע היית צריך להתערב בעניינים של אחרים?', השיב בעלה: 'אם היית רואה את פניהם המסכנות, גם את היית אומרת להם את אותם הדברים', שאלה האשה: 'ומנין לך שלא יהיו להם ילדים?', 'התחלת גם את? לא יהיו להם! נקודה. אם במשך עשרים ושלוש שנים לא נולדו להם ילדים – כבר לא יהיו להם לעולם!' אמר הבעל בתוקף.

'ואם כן?', שאלה הרעיה. 'את יודעת מה? אם יהיו להם ילדים – אני סוגר את העסק שלי בחו"ל, עולה לארץ ישראל, והופך להיות אברך כולל, טוב לך?' 'מעולה לי', השיבה האישה.

"אחרי שנתיים נוספות של המתנה ותפילה, נולדו להם, בסיעתא דשמיא, תאומים: בן ובת. 'ותהום כל העיר'. איזו שמחה... רק אדם אחד נכנס ללחץ...". מתאר הרב לוינשטיין.

"הוא עלה על המטוס הראשון לארץ ישראל. מנמל התעופה נסע במונית ספיישל לרבי חיים קנייבסקי, ובפיו שאלה: 'כבוד הרב! כך וכך הוא מעשה, וכך וכך אמרת, מה עלי לעשות?'"

'מה השאלה? תקיים את מוצא פיך!', השיב לו גדול הדור. 'כבוד הרב! האם אפשר לעשות התרת נדרים?', שאל היהודי בתקווה.

'לא! הנדר שנדרת הוא בגדר 'נדרי מצוה' שאין להתירם!', פסק הרב קנייבסקי.

'האם אפשר לעשות שליח, שילמד במקומי בכלל, ואני אתמוך בו בכל צרכי, מכך רגל ועד ראש?', ניסה היהודי את מזלו.

'זה דווקא רעיון טוב לעשות שליח, אבל נעשה אותו בכיוון ההפוך: אתה תלמד בכולל, ואותו תשלח לנהל את עסקיך', הציץ הגר"ח בתגובה, ואז הוסיף ואמר: 'מי יודע אם כל מה שנולדו להם ילדים, זה בזכות שנדרת ללמוד בכולל!...'

הרי זה פלאי פלאים! היהודי הזה עוד לא התחיל ללמוד. הוא, בסך הכל, קיבל על עצמו להתחיל, וכבר, בזכות התורה, נפקדה העקרה. זהו כוח התורה שפוקד עקרות.

ויש להסמך לזה מה שכתב רבי צדוק הכהן מלובלין ז"ע בספרו מחשבות חרוץ (אות ט"ו): דבכל שמונה עשרה ברכות דתפילה לא נמצא תפילה על בני, ואף על פי שיש לומר משום דרוב נשים מתעברות ויולדות ורוב בני אדם יש להם בנים, מכל מקום הרי מבקשין רפואה אף שרוב בני אדם בריאים, ובודאי קבעו בתפילה כל צרכי בני אדם ואיך לא קבעו גם כן בקשת הבני לחשוכי בנים או מעוטי בנים, וכו'. אבל הוא הדבר שאמרתיו כי התפילה הוא רק לצרכי שעה וחיי שעה, ובני הוא חיי עולם בקיום המין דבר זה אי אפשר להשיג בתפילה לבד רק בכח התורה. עכ"ל.